

И смъртта е далечен дим.
Е, красавци, да шумолим!»

СИЦИЛИАНА

Измръзнал съм от студ човешки,
пронизал и душите, и сърцата.
Както преди, отново срещам
по пътя си лентяя и лъжата.
Като не пазиш родните слова,
като не оценяваш майка и баща,
ти разрушаваш лесно онова,
като дворец духовен, дето ти е завещан.
Дворецът на душата е в руини
и вместо светлина е пълна тъмнина,
и там не пият чай със имениците,
и вместо лято зимна е тъга.
Такъв дворец не срещаш на картини,
които украсяват светски домове.
Не, да не мислим за причините.
А да избегнем сбърканите умове.

ЗАД БЮРОТО ПОД ЯРЪК АБАЖУР

Зад бюрото под ярък абажур
седя си сам без сън и без почивка.
И нека на платното ми стои карикатура.
Картината невидима да бъде, искам.
Ще дойде време и ще видите картината.
От шаржа ще изплува чаровна красота.
Така, изкачвай ки се към върха, с годините
тя себе си ще изрази, ще подари на всички светлина.
Ще кажат, че отново на Прометей се правя,
че в стиховете ми е все едно и също...
Но пиша. Пиша туй, сърцето дето сгрява,
а то вълнува се, сълзи преглъща.
Уви, съвсем не е това литературата...
На моя труд аз гледам философски!
Зад бюрото под светлина на абажура
аз пиша, за да не остане няма строфата.
Ще прочетат. На ум, а не на глас и не пред хора,
то не е жалко за търпението и труда епичен.
Сега да пишеш стихове за книги май е спорно.
По-трудно е читателите да ги заобичат.